

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2480/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из породичних односа тужиоца мал. М.Р.1 из С., чији је законски заступник мајка М.Р.2 из С., чији је пуномоћник М.А., адвокат из С., против туженог Н.М., из С.П., чији је пуномоћник В.Ж., адвокат из С.П., ради издржавања, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 471/15 од 02.09.2015. године, на седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 471/15 од 02.09.2015. године, у односу на одлуку којом је одбијена жалба туженог и захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 471/15 од 02.09.2015. године, у односу на одлуку о трошковима поступка.

Образложење

Основни суд у Смедереву, пресудом П2 863/2012 од 17.04.2015. године, обавезао је туженог да на име свог доприноса законском издржавању свог сина-тужиоца, исплати износ од 10.000,00 динара, месечно, за период од 01.01.2012. године па до 13.09.2012. године, а у укупном износу од 84.000,00 динара, са законском затезном каматом од 13.09.2012. године, као дана доспелости потраживања, па све до исплате, на руке законском заступнику, под претњом принудног извршења у року од 15 дана од дана пријема пресуде (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев преко досуђеног износа из става првог изреке пресуде па до траженог износа од 12.000,00 динара, месечно, за период од 01.01.2012. године па до 13.09.2012. године, а до тужбом укупно траженог износа од 101.000,00 динара, са законском затезном каматом од 13.09.2012. године па до исплате (став други изреке). Одбио је као неоснован

приговор пресуђене ствари истакнут од стране туженог (став трећи изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове (став четврти изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж2 471/15 од 02.09.2015. године, одбио је као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврдио пресуду Основног суда у Смедереву П2 863/12 од 17.04.2015. године (став први изреке). Одбио је захтеве тужиоца и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, ревизије су благовремено изјавили:

- тужилац, у односу на одлуку о трошковима поступка, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, и

- тужени, у односу на одлуку којом је одбијена његова жалба и у односу на одлуку о трошковима поступка, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. а у вези члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 29. став 1. ЗПП, је прописано, да, кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана, да, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како тужилац ревизијом побија одлуку о трошковима поступка, која у конкретном случају не чини главни захтев, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у побијаном делу по ревизији туженог, на основу члана 399. ЗПП, па је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из става 2. тачке 10. и 12. овог члана, на које се у ревизији указује, па се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, Виши суд у Смедереву, правноснажном пресудом П2 38/11 од 13.09.2012. године, утврдио је да је тужени отац тужиоца мал. М.Р.1 рођеног године и обавезао туженог да плаћа издржавање тужиоцу почев од 13.09.2012. године у висини од 22% месечно од зараде коју остварује умањене за порезе и доприносе. Тужилац је од рођења, па и у спорном периоду од 01.01.2012. године па до 13.09.2012. године, живео са мајком у кући њених родитеља у селу С., чинећи са њима заједничко домаћинство. Мајка тужиоца је до јуна 2012. године била запослена, али се налазила на породилском боловању и по том основу остваривала је право на новчану накнаду у висини од 19.000,00 динара до 24.000,00 динара, месечно. Радни однос тужиоцеве мајке је престао на основу споразума са послодавцем, тако да није остварила право на отпремнину. У спорном периоду, тужени је био запослен као професор у основној школи и остваривао је месечну зарату од 45.000,00 до 46.000,00 динара. Тужени је ожењен и отац је детета рођеног 2008. године. Супруга туженог је у радном односу. Тужени је власник стана у којем живи са породицом-супругом и дететом. Тужилац није остварио право на децји додатак, зато што његова мајка није поднела такав захтев. У спорном периоду минимална сума издржавања износила је месечно око 20.000,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су обавезали туженог да исплати тужиоцу за период од 01.01.2012. па до 13.09.2012. године, износ од по 10.000,00 динара, месечно, односно укупно износ од 84.000,00 динара, на име доприноса за законско издржавање тужиоца, са законском затезном каматом од 13.09.2012. године, као дана доспелости потраживања па до исплате, на руке законској заступници.

Одредбама члана 160. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/05 и 72/11), је прописано да издржавање се одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања (став 1), да потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 2), и да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 3).

Према томе, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, с обзиром на најбољи интерес тужиоца као малолетног

детета, тј. његове потребе као повериоца и могућности туженог као дужника издржавања, имајући у виду да се досуђено издржавање односи на период од 01.01.2012. године до 13.09.2012. године, а да се издржавање досуђено пресудом Вишег суда у Смедереву П 238/11 од 13.09.2012. године, односи на период од 13.09.2012. године.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду у делу којим се ревизија одбија као неоснована, јер се у ревизији понављају жалбени разлози па се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, већ се тужени као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 405. став 2. ЗПП.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета на основу члана 207. Породичног закона.

Неоснован је захтев туженог за накнаду трошкова на име састава ревизије у износу од 12.000,00 динара, с обзиром на успех туженог у поступку по ревизији, односно да је његова ревизија одбијена, а на основу члана 149. и 150. а у вези одредбе члана 161. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**